

VÖRÖS ISTVÁN (1964) Budapest

VÖRÖS ISTVÁN

Korkép

A 22. században az emberek
kis lakólyukakban éltek.
Volt, aki hétszámra nem
mozdult ki, csak a virtuális
térben cikázott, mint
egy meteor. Vagy egy
meggyújtott szárnyú angyal.
Létezni odabent léteztek, enni alig
ettek. A ruhaboltok bezártak,
az autógyárak tönkrementek.
Nem volt repülőforgalom.
A pénz alig forgott.
Külső munkát nem vállalt el
senki. Kényszerkatona. De háború
csak a neten. Hadgyakorlat is.
Egyetemi órák otthonról.
Az éttermekből futószalag-
rendszer vitt a környező
házakba. Az ételt robotok
főzték. Gépízú volt a leves,
és a tésztán fémpor. Boldogság-
kiosztó programmal összehozott
párok. Magas átlagéletkor.
Ritka gyermek-
áldás.

Költőm és kora

Észre se veszed, hányan
élnek körülötted? Szókratész
magában beszélő utcalakó, meg kell
büntetni rendzavarásért. Hol van
az a Platón, aki odafigyelne rá?
Szophoklész gazdasági analfabéta, fizetni
akar a nézőknek? Dante inkorrekt
módon a pokolba hazudja ellenfeleit.
Goethe érzélgésére ugyan ki lenne
kíváncsi, ha ma írná?
Ki lenne öngyilkos miatta?

Inkább az kell, aki egy erdei postaállomáson
énekelt neki, és ő leereszkedő műélvezettel
megtapsolta. Jutott volna csak az a jó
mozgású fiú százezer ember elé, könnyedén
kiragadja az öreg kezéből a fontos alkotó jogarát.

Lin Csi ráüvöltött tanítványaira,
 hogy megvilágosodjanak, Te San
 ugyanebből a célból a botot használta.
 A mai iskolából kitiltanám őket,
 de ha egy tanítványom a stúdium
 végén megvilágosodna, arra
 milyen jegyet is adnék?
 Kimagasló tehetségemet mért
 érzem mindenre alkalmatlannak?
 Beszéljünk inkább beomló tehetségről?

A bölcs, aki ezer évvel lemaradt
 korától? Aztán a kor észrevette,
 hogy nincs ott, hagyta a többieket előrefutni.
 Azok oktalan kisbárányként kocogtak
 előre maguktól. Visszaszaladt
 az út szélén üldögélő remetéhez.
 Nem jössz? – kérdezte.
 Nem maradsz? – kérdezte a remete.
 Letértek az útról az útra,
 beléptek az erdőbe. Egyiküket
 azóta se keresik. A kort
 azóta se találják.

Van-e élet a földön kívül?

Gyerekkoromban az
 öregek még a 19. században
 születettek voltak. Babits,
 Kosztolányi nemzedéktársai.
 Angyalsegédék sütnek nekik tortát.
 Aki a pokolban van, azt annyi lángon
 sütögetik gondosan, ahány éves.
 Nem olyan nagy dolog.
 Mert a lángok ott hidegek,
 és a túlvilági árnyéktest
 nem érez fájdalmat.
 A pokol nincs is, a szenvedés
 inkább lelki természetű.
 És persze a mennyben
 se tudják megenni azt a tortát.

A túlvilág szerkezete nem emlékeztet
 az univerzuméra. A galaktikus távolságok
 függőnye mögött itt van, egészen
 közel, és kicsi is, egy köbfényév sincs
 az egész. Nemcsak az innenvilágon,
 a túlvilágon is egyedül vagyunk.

Várakozástan

A születésemre, a te
születésedre nem kellett
10 milliárd évet várni.
Csak 9 hónapot. A kettő
ugyanolyan hosszú.

Ne várd, hogy megmagyarázzam.

Ha vársz rá 9 hónapot, olyan,
mintha 10 milliárd évet várnál.

A sötét tűhegnyit
szétnyílik, égpor havaz
bele, galaxisreszelék.

A sötét újra összezárul.
Aki meghal, azonnal
a végítélethez csapódik,
mintha kiesett
volna a körhintából,
és átrepülne
a báméskodók feje fölött.

NAGY PÁL, Önarckép, 1976